

General | | Actualitzat el 11/02/2021 a les 07:51

«Vaig adoptar com a pare solter perquè com a parella homosexual no teníem cap possibilitat»

Quim Juncosa narra l'experiència de l'adopció de l'Alexandre a Rússia al llibre "Omplir la vida. Viatge d'una adopció"

[inicicentrareport] Quan l'Alexandre va fer els 18 anys el seu pare, en Quim, li va regalar un llibre escrit per ell mateix amb la història de la seva adopció. Mesos després van decidir publicar-lo i la seva història ha quedat narrada en el llibre **Omplir la vida. El viatge d'una adopció**, editat per Rosa dels Vents.

En **Quim Juncosa** és advocat i fa 15 anys va decidir, juntament amb la seva parella, l'Agustí, que volien formar una família. En Quim sempre havia volgut ser pare, i quan van iniciar el procés de seguida es van adonar que la seva condició de parella homosexual ho condicionaria tot. El seu llibre no és només la narració a cor obert del viatge emocional de l'adopció, sinó també un relat sobre el procés burocràtic, les dificultats, els dubtes, les il·lusions, les pors, les alegries, les frustracions i la satisfacció que comporta.

[GotaVerdaPle] **Vas escriure el llibre per a l'Alexandre com un regal d'aniversari. Què et va impulsar a fer-ho?**

[GotaVerdaBuit] Vaig pensar que m'agradaria escriure la seva història i regalar-li quan ell tenia 16 anys, pensant a regalar-li alguna cosa que l'ajudés a **tancar la seva història**. Al capdavant jo sempre he tingut la sensació que ell té com un buit en relació als 4 o 5 primers anys de la seva vida, que és veritat que ell no ho viu així, però hi ha molts records que no té, i em va semblar que completar aquesta història li podia servir com a viatge de vida. En realitat, al principi, el destinatari del llibre només era ell.

[GotaVerdaPle] **Com va sorgir la idea de publicar-lo?**

[GotaVerdaBuit] Abans d'escriure'l ja m'havia trobat que quan jo explicava com havia anat tot el procés, em deien que ho hauria d'escriure. Quan ja el vaig tenir fet, una amiga escriptora em va animar a portar-lo a una editorial, però jo no ho podia fer si l'Alexandre no em donava el permís, perquè és la seva vida i la seva història. Al cap d'uns mesos, quan va acabar de llegir-lo va venir amb els ulls tots envermellits i em va dir que volia que el publicuéssim, tan perquè és una història molt bonica com perquè creia que **podia ajudar a molta gent**.

A Espanya l'adopció per part de dos homes era possible, però sabíem segur que un país com Rússia no ho permetria

[GotaVerdaPle] **Al llibre fas un retrat molt fidel de com va ser tot el procés d'adopció i de com va estar condicionat pel fet que fóssiu una parella homosexual. Fins al punt que des de bon principi et vas presentar sempre com a pare solter.**

[GotaVerdaBuit] Jo ja sabia, per la meva feina i per altres persones que ja havien iniciat el procés, la reticència que hi havia per part de l'administració. És cert que aleshores a Espanya l'adopció per part de dos homes era possible, però si el que havien de fer era un certificat d'idoneïtat per a un país que sabem segur que no ho permetrà, com és Rússia, doncs era millor no posar-los en la disjuntiva. I segueixo pensant que vaig fer el correcte, perquè si no no me l'haurien donat.

[GotaVerdaPle] **Finalment vas obtenir la idoneïtat, encara que a base de mantenir una certa ambigüïtat sobre la teva orientació sexual.**

[GotaVerdaBuit] Suposo que tota la resta de coses els quadraven i van optar per tirar endavant l'informe favorable. I en aquell moment jo em vaig posar a plorar i els vaig donar les gràcies, com agraint-los que em donessin aquella oportunitat, quan en realitat no és una oportunitat, si no que **és un dret**. I jo hauria de poder rebre la notícia tan tranquil perquè **no m'hauria de sentir qüestionat**, però això ho tenim interioritzat.

[GotaVerdaPle] **Et mostres crític amb el procés d'obtenció de la idoneïtat i dius que sovint és inútil. Per què?**

[GotaVerdaBuit] Jo entenc perfectament que quan l'administració ha de donar una criatura a algú ha d'estar molt segura de que ho fa i a qui li dona. El que penso és que el procés de formació i no està ben plantejat. Els tècnics són especialistes, però per mi falta la visió de les famílies de veritat. Crec que hi haurien d'anar pares i mares adoptius a explicar la seva experiència. Seria la manera que **les famílies candidates arribarien a tenir un coneixement real**. M'hi he trobat ara amb el llibre: gent que m'ha dit que tan de bo se l'haguessin llegit quan van fer el procés, perquè tot el que els ha vingut després ningú els ho havia explicat. I clar, no ha estat el nostre cas, però hi ha hagut casos en que això ha esdevingut un fracàs, i per a les criatures és un fracàs doble.

Ningú t'avisa de que la consolidació del vincle trigarà anys

[GotaVerdaPle] **A quins aspectes concrets et refereixes?**

[GotaVerdaBuit] Sobretot a la part emocional. **No et preparen per la debilitat del vincle**. La criatura ve amb una **motxilla emocional** a l'esquena, hi ha una **pèrdua**, de la que pot ser conscient o no, però que hi és i pesa molt, i això afecta al teu dia a dia.

Tothom et diu que s'adaptarà i que al final tot anirà bé, i no és veritat. Clar que depèn molt de cada infant, però hi ha un moment en què aquest infant fa el "click" i diu "val, m'ho crec, això és per sempre", i ningú et diu que això passarà al cap de 6 anys i no al cap d'un mes. I conec casos en què no ha arribat mai aquest moment. Perquè hi ha una desconfiança molt gran, una **por a perdre el que tens**.

[GotaVerdaPle] **I el fet d'haver de fer una tria prèvia de si voldries un nen o una nena, de quin país, de quina edat, et condiciona?**

[GotaVerdaBuit] Sí, et condiciona el fet d'haver de decidir què vols i llavors haver d'adaptar-te al que en realitat pots optar. D'entrada tothom vol un nadó de 3 mesos perquè penses que s'adaptarà millor, tindrà menys traumes, etc. Però després arriben els condicionants: si ets solter ja no poden ser dos germans, ha de ser un de sol, no pot ser nena, ha de tenir més de tres anys i mig? Si no, la candidatura ja no és viable i per tant t'has d'adaptar.

Conec gent que han acabat acceptant criatures que no són el que s'havien plantejat ni pel que estaven preparats. Fa uns dies em va arribar una consulta d'una parella que havien demanat una nena amb necessitats especials però que no tingués malalties mentals, i els adjudicaven una criatura amb autisme i a més sense dir-los-ho, ho van descobrir. Això no pot ser, això és un drama. Perquè si no es veuen en cor de gestionar-ho serà la criatura la que acabarà sent infeliç. I això passa.

[GotaVerdaPle] **Un altre moment clau va ser el viatge a Rússia. L'Alexandre i tu us vau conèixer i vau estar en contacte dies abans que comencés el judici, on podria haver passat que finalment et deneguessin la custòdia.**

[GotaVerdaBuit] Sí, i això ningú ho té en compte, i és una cosa que em va preocupar des del primer moment. Ja no només per nosaltres, que com adult comences a establir un vincle més racional, però a la criatura li han dit "aquest és el teu pare" i no entén res més. I després passa un mes (hi ha casos en què són sis mesos), en què has de tornar a Espanya i has de tornar-hi una segona vegada a fer el judici, i en aquest temps aquesta criatura no sap res de tu, no t'hi pots comunicar. A mi això m'angoixava molt, i a l'orfenat em deien que li podia enviar coses, però tampoc saps si és pitjor, perquè fins que no hi hagi el judici i sigui un fet, ell se seguirà il·lusionant.

[GotaVerdaPle] **I a l'hora de plantejar-li a l'Alexandre que tindria dos pares, com va ser?**

[GotaVerdaBuit] No m'ho havia plantejat. En el moment que vaig saber que la sentència era ferma vaig portar-li un àlbum de fotos de la família, on hi havia la meva mare, el meu germà, els meus nebots i l'Agustí. Li vaig començar a explicar que l'Agustí estaria a casa i també seria el seu pare. Clar, ell no entenia pràcticament res, però quan parlàvem per telèfon l'Alexandre s'hi posava, se sentien? Suposo que quan **ho va entendre va ser en veure que hi havia dues persones que el cuidaven.**

[GotaVerdaPle] **Tots tres vau formar una família des del primer moment. Tenies por que l'Alexandre en parlés a les revisions posteriors a l'adopció, i que això us portés problemes?**

[GotaVerdaBuit] La primera vegada que hi vam anar vaig patir molt, perquè vaig pensar que li demanarien, però ell parlava d'un papa i de l'altre indistintament, sense diferenciar-nos. Jo **no li vaig dir mai que no podia parlar de l'Agustí perquè això seria com fer-li sentir que hi havia alguna cosa que estava malament**, i per nosaltres no era així. Per tant no li vaig dir res. Jo crec que ell s'ho prenia com un tràmit on havia d'anar i dir que estava bé, i ja està. Aquestes revisions postadopció van durar tres anys.

[GotaVerdaPle] **I en la seva adaptació aquí s'ha trobat amb alguna dificultat social pel fet de tenir dos pares?**

[GotaVerdaBuit] No, mai. Tenim la sort que vivim a Barcelona, en un entorn favorable i no s'hi ha trobat mai. Al contrari, a algunes escoles fins i tot ho han valorat positivament i ho han utilitzat com un valor de diversitat. També és veritat que ha passat en un moment social que es dona gran valor a la diversitat.

[GotaVerdaPle] **Vist amb la perspectiva d'aquests 15 anys, quins han estat els reptes emocionals més importants?**

[GotaVerdaBuit] El més fort de tots és **consolidar el vincle** i en segon lloc **assumir la frustració de les expectatives com a pares**. En el meu cas, jo soc molt perfeccionista, amb una idea molt clara de les coses, molt proactiu, i aquí he hagut de reaprendre constantment. He hagut de qüestionar-m'ho tot, tirar enrere, replantejar-m'ho tot, permanentment.

És una manera de, no sé si de demanar-li disculpes, però de dir, aquesta manera meva de ser ens ha fet arribar fins aquí, i ja sé que potser no ha estat fàcil. Tots els pares tenen expectatives sobre els fills, i no parlo de que sigui científic de la NASA, sinó de que pugui ser **feliç i autònom**, i quan

veus que això serà molt difícil, has d'anar fent un replantejament dia a dia. Són coses derivades d'aquella motxilla que dèiem abans, i que surten al cap de molts anys.

Recordo que quan era petit, vestir-lo era un drama, nos es vestia sol mai, no sabia què s'havia de posar primer, i quan, com a pare, arribes a aquest moment penses, i ara què faig? Doncs va trigar més o menys, però va acabar aprenent a vestir-se sol. A cada etapa els reptes són diferents, i influeix molt com ens han educat a nosaltres també. És un aprenentatge.

Quim Juncosa amb el seu llibre «Omplir la vida. Viatge d'una adopció» Foto: cedida

[facentrareport][enquestaregistre]